

детето веднага започва да диша. Дишането се придружава съг плачъ—гласътъ на волята. Съг плача детето показва, че има нужда отъ нѣщо. Само майката разбира нуждитъ на детето. Първиятъ звукъ, който детето издава съг заплакването си, е звукътъ „ва“. Всички се радватъ на плача на детето и казватъ: Заплака! Значи, детето е живо. Ако не заплаче, окръжаващитъ ще плачатъ. Щомъ заплаче, веднага задоволяватъ желанието му. То започва да се храни, безъ да го училъ нѣкой. То иде готово, съг познания за храненето, за което го поставятъ на изпитъ. Следъ всичко това, казватъ, че детето било невежа. Колко учени хора, инженери, физици сж търсили начинъ да извличатъ вода отъ земята и най-после сж изнамерили помпата. А детето, безъ да мисли много, безъ никаква предварителна школа, носи въ себе си изкуството да се храни.

Всѣки човѣкъ носи въ себе си знания и опитности, придобити отъ миналото. Въ всѣки човѣкъ сж вложени инстинкти за запазване на живота. Това виждаме отъ новороденото дете. Едва дало признакъ за животъ, детето е готово вече да яде. Достатъчно е майката да постави устата му на мѣсто, и първиятъ опитъ още излиза сполучливъ. Първиятъ звукъ „ва“ показва, че дихателната система е започнала да действува, а съг нея заедно и умътъ се проявява — мисли. Значи, дишането е свързано съг мисленето. Когато започне да диша, да се храни и да мисли, детето е здраво. Когато ре-